

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Crisis Theologica

Cárdenas, Juan de

Sevilla, 1687

Cap. I. Præmittuntur aliqua vbi an teneatur quis per se confiteri
consuetudinem peccandi?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75689)

supernaturalis quo admodum, possit de facto deservire ad iustificationem in Sacramento. Nam cum intellectus cognoscit illud obiectum supernaturale, tunc voluntas potens attingere illud actu naturali, & supernaturali; si habeat à Deo inmissum concursum ad vtrumque actum, poterit elicere vtrumque. Cum autem voluntas nunquam eliciat duos actus circa idem omnino obiectum, philosophandum est in hac materia, sicut philosophamur circa duos actus solo numero distinctos circa idem obiectum. Sicut ergo dicimus, voluntatem non elicere hos duos actus numero distinctos, quia Deus præstat concursum ad vnum, & non ad alios; sic enim determinat Deus quoad individuum: sic similiter circa idem obiectum supernaturale non habet voluntas eos duos actus supernaturalem, & entitative naturalem; quia cum intellectus cognoscit obiectum supernaturale, cum voluntas non possit duos actus elicere circa illud, Deus determinat offerendo concursum ad actum entitative supernaturalem, & negando concursum alteri.

10. Et quod attinet ad secundam quæstionem non sufficere ad valorem Sacramenti Pœnitentiæ attritionem naturalem, constat, vt dixi, ex hac damnatione. Et oppositam opinionem reprobant Authores non pauci, vt notavi in ea disp. 71. cap. 3. Nam P. Vazquez 3. part. quæstione 92. art. 2. num. 9. affirmat, ei deficere fundamentum probabilitatis. P. Castro Palao tom. 1. tract. 23. disputatione vnic. punct. 7. nu. 5. eam reprobat, per eum terminum convincitur. P. Fagundez lib. 2. in 2. Eccles. præcep. cap. 5. num. 6. negat esse probabilem.

11. Ostenditur falsitas propositionis damnata. Nam, vt loquitur Trident. sess. 12. cap. 3. de Sacram. Pœnitentiæ. Actus pœnitentiæ, quatenus in

penitente ad integritatem Sacramenti, ad plenamque, & perfectam peccatorum remissionem ex Dei institutione requiruntur, hac ratione penitentiæ partes dicuntur. Ex quibus verbis constat, quod attritio (vel contritio) quatenus requiritur ad iustificationem, est pars Sacramenti: sed attritio, quatenus requiritur ad iustificationem, est donum Dei, & impulsus Spiritus Sancti: ergo pars Sacramenti est donum Dei, & impulsus Spiritus Sancti. Sed attritio naturalis non est donum Dei, neque impulsus Spiritus Sancti: ergo attritio naturalis nequit esse pars essentialis Sacramenti; atque adeo tale Sacramentum est invalidum.

(❦ ❦ ❦ ❦ ❦)

DISERTATIO XXXVII.

An confessario interroganti teneatur pœnitens fateri consuetudinem peccandi?

CAPVT I.

Premittuntur aliqua tibi an teneatur quis per se confiteri consuetudinem peccandi?

SUMMARIUM.

Refertur propositio damnata n. 1.

An bene tribuatur talis propositio P. Granado: n. 2.

An sit opus aliquando confiteri bis idem peccatum? n. 3.

Quid dicendum de obligatione confessarii in ordine ad absolutionem pœnitentis rite dispositi? n. 4 & 5.

An debeat fidem habere asserenti se esse rite dispositum ad absolutionem? num. 6.

RIT

PRO-

Vazq.
Cast.
Pal.
Fagud.

1. **P**ropositio quinquagesima octava ex damnatis in hoc decreto hæc est. *Nemo tenetur confessario interroganti fateri peccati alicuius consuetudinem.* Hanc docuit & multis probare conatus est Ioannes Sancius in select. disp. 9. aded vt asseruerit, interrogatum a confessario de consuetudine posse negare cum æquiuocatione. Et contra ipsum dixit Lugo Card. disp. 14. de poenit. sect. 10 n. 172. *Hoc est contra omnes Theologos, contra praxim Ecclesie, & contra finem huius Sacramenti.* Et merito, vt ex dicendis constabit.

Sanc.

Lugo.

Hozes.
Gran.

2. Mag. Hozes in exposit. huius prop. citat pro hac opinione damnata P. Cranadum in tract. 9. de Poenit. disp. 9. num. 16. vellem tamen, vt legisset textum P. Granadi, & non adeo fideret citationibus aliorum, maxime in re tanti præiudicij, Nam in primis P. Granadus in eo loco neque vnũ verbum habet de consuetudine confitenda, aut neganda, solum enim ibi agit de circumstantia quantitatis in furto: de qua proposuerat obiectionem Soti contra agravantes circumstantias non confitendas. Quam solvit his verbis: *Respondetur, nunquam esse licitum mētiri in confessione; & interdum iam diximus accidere posse vt pœnitens eas circumstantias confiteri teneatur: Vnde si confessarius interrogat ex causa rationabili; & ad confessionem necessaria, non dubium est, quin pœnitens omnino teneatur veritatem declarare.* Ex quibus verbis colliget lector, quam longe distet P. Granado a propositione damnata. Sicut, & P. Suarez, cui Filguera attribuit propositionem damnatam: de quo inferius loquar.

3. Fundamentum præcipuum Sancij est Quia nemo tenetur confiteri bis idem peccatum: sed quis post multa peccata, v. g. adulteria diuturno tēpore patrata, & iam confessioni ex-

posita, reincidit ter, vel quater, si hæc tria, vel quatuor peccata confitetur de præfenti, & cogitur confiteri consuetudinem antecedentem; cogitur vtique ad confitenda peccata præterita in tali consuetudine inclusa: ergo nullo modo tenetur ad talem consuetudinem confitendam.

4. Secundum fundamentum est. Nam vbi pœnitens est recte dispositus cum vero dolore de peccatis, & proposito non peccandi de cætero, confessarius tenetur statim impedere absolutionem: sed potest pœnitens esse recte dispositus cum vero dolore, & proposito, quamvis nolet fateri consuetudinem: ergo etiam nolens confiteri consuetudinem, debet absolvi; & consequenter pœnitens non tenetur ad illam confitendam.

5. Confirmatur primò. Ideò enim posset confessarius interrogatione suã cogere ad confitendum consuetudinem, vt videat, an expediat negare, aut differre absolutionem, donec auferat, aut minuat consuetudinem: sed dum pœnitens est recte dispositus cum eo dolore, & proposito, non potest confessarius negare aut differre absolutionem: ergo neque potest sua interrogatione cogere, vt confiteatur consuetudinem.

6. Confirmatur secundò. Nam pœnitenti dicenti, se habere dolorem de peccatis, & propositum non peccandi de cætero, debet fidem habere confessarius: ergo pœnitens asserens, se habere talem dolorem, & propositum, siue fateatur, siue non fateatur consuetudinem, tenetur confessarius illum absolvi. Et pro antecedentis confirmatione affert multos Authorum textus.